

זרע שמשון המפואר

עם פירוש פרי שמשון

קובץ דרושים ערבים ומתוקים,
מרגליות זוהרות באור יקרות, מתורת רבינו
סיני ועוקר הרים, הפועל ישועות בקרב הארץ.
רבינו החיד"א וגדולי הדורות העידו עליו גדולות ונצורות.

המקובל האלקי החכם
רבי שמשון חיים נחמני זיע"א
בן רבי נחמן מיכאל זיע"א

מחבר הספרים הקדושים
'תולדות שמשון' ו'זרע שמשון'
אשר בירך והבטיח בני חיי ומזוני טבי ללומדים בתורתו,
ורבים נושעו בזכותו בכל מילי דמיטב.

השבוע נוספו בס"ד
שני חידושים
מפרשת וארא
בענין עשרת המכות.

בום ישועות

ליקוט מהמחברים זי"ע אשר אמרו שהלימוד
בספריהם פועל ישועות, ומהמחברים זי"ע
שנפטרו ללא זש"ק וטמנו כוחם בספריהם,
העוסקים בתורתם זוכים לישועות כמפורסם.

מכון תולדות שמשון

ל"ג האון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זי"ע
לפמוד - להענינו - לרווישע .

שם ושארית לידעם

שנלבע ללא זש"ק

גליון תצ"ג | פרשת ויקרא

פרשת ויקרא חידוש א

הקב"ה ייחד דבורו למשה משום שנתן נפשו לדבר עם עושי המלאכה

הַמְדַרְשׁ רַבָּה (ויקרא א, ו) עַל פְּסוּק (ויקרא א, א) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה^א, יֵשׁ זֶהב וְזָב פְּנִינִים וְנֹכְלֵי יָקָר שְׁפָתַי דְּעַת' (משלי כ, טו), הַכֹּל הִבִּיאוּ נִדְבָתָן לַמִּשְׁכָּן זֶהב הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (שמות כה, א) וְזֹאת הַתְרוּמָה וְגו'^ב, וְרַב פְּנִינִים' זֹו נִדְבָתָן שֶׁל נִשְׂאִים; וְנֹכְלֵי יָקָר שְׁפָתַי דְּעַת', לְפִי שְׁהִיִּתָּה נִפְשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה עֲגוּמָה (-בצער) עֲלִיו, אֲמַר הַכֹּל הִבִּיאוּ נִדְבָתָן לַמִּשְׁכָּן וְאֲנִי לֹא הִבַּאתִי, אֲמַר לוֹ הַקַּבְ"ה חֲזִיךְ שְׁדַבְרוּךְ חָבִיב עָלַי יוֹתֵר מִן הַכֹּל, שְׁמַכְלָן לֹא קָרָא הַדְּבוּר אֲלֵא לַמֹּשֶׁה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, עכ"ל.

וזו היא פונת המדרש, שהדבור שעשה משה עם כל בעלי המלאכה חביב להקדוש ברוך הוא מכלם, והטעם כי גדול המעשה יותר מן העושה (כ"ב ט, א).

מרומז בפסוק השכר שקיבל מידה כנגד מידה

וּמַדְד לֹו מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה, שְׁנַתִּיחַד לֹו לְבַדּוֹ הַדְּבוּר תוֹךְ הַמִּשְׁכָּן שְׁעָשׂוֹ, כְּדַכְתִּיב 'מֵאֵהֶל מוֹעֵד לְאֹמְרֵי'. וְעוֹד, 'לְאֹמְרֵי מִשְׁמַע לְאֹמְרֵי לְאַחֲרֵים, וְהוּא סִימָן לְזִכּוֹת שְׁלוֹי^ג.

קָשָׁה, מֵהוּ שְׁדַבְרוּךְ חָבִיב עָלַי יוֹתֵר מִן הַכֹּל שְׁנֹאֲמַר וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. אֲדַרְבָּא, כָּאֵן הִיָּה הַדְּבוּר שֶׁל הַקַּבְ"ה שְׁמַדְבֵּר עִם מֹשֶׁה^ה.

^ד 'דבור' היינו עם בעלי המלאכה

וְאֹמְרֵינָן בְּמַדְרָשׁוֹ עַל פְּסוּק (משלי כו, יח) נִצְרַר

סיכום המאמר:

וההרואה היא שמוכלן לא קרא הדבור אלא למשה. ובזכות הדיבור הזה זכה שהקב"ה ייחד דבורו עמו, מידה כנגד מידה. וכן מרומז בהמשך הפסוק מאהל מועד בזכות מה שסייע באהל מועד, נתייחד לו הדבור. וכן משמע מלאמר דהיינו בזכות מה שאמר לאחרים.

נתבאר שהמדרש בא לומר שמשה זכה לדבורו עם הקב"ה, מפני שמסר נפשו לדבור עם עושי המלאכה. הקב"ה אמר למשה חזיך שדבורך - שדברת עם חכמי הלב והנשים לעשות את המשכן חביב עלי יותר מן הכל כי גדול המעשה את האחרים, יותר מן העושה

פרי שמשון

- א. ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר.
- ג. כדכתיב (שמות לה, כו): והנשאם הביאו את אבני השוקם ואת אבני המלאים לאפוד ולחשן.
- ד. דבורך - הדיבור של משה.
- ה. ולא מצינו שמשה דיבר, והיה מתאים לומר שחביב לי לדבר איתך וכדומה.
- ו. ילקוט חדש (משה ומעלתו דורו ומעלתם ומעלת כל הנביאים, קלב).
- ז. ככתוב (שמות לה, י) וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה ה', (שם כו) וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בהקמה טוּו את העוים.
- ח. אף שמשה לא עשה בפרעל את המלאכה, נקרא על שמו, משום שהורה להם כיצד לעשות.
- ט. וזה הפירוש 'דבורך' - מה שדברת עם החכמי לב והנשים, ולא כפי שמוכן בפשטות שחביב לקב"ה לדבר עמו. ונלפי זה מובן היטב המשך המדרש: שמכולן אל דבר הקב"ה אלא עם משה. שלולא הפשט של רבינו, אין מובן כל כך הכפילות.
- י. מעשה - הגורם לאחרים לעשות.
- יא. ה' קרא אל משה ודיבר אליו לבדו ודוק מ'אהל מועד', היות והוא מסר נפשו לבנייתו.
- יב. שזכה שנתייחד עמו הדיבור, בזכות מה שאמר לאחרים.

פרשת וארא חידוש טז

ביאור הפסוקים

משה השיב שאף שהקולות יחדלון תמשיך לעשות עצמך אלוה

פסוק 'ורב מהית קלת אלהים וברד'^א (שמות ט, כח).

והשיב לו משה (שם כט) 'הקלות יחדלון וכו' למען תדע כי לה' הארץ'^ב ואינך אלוה, אבל ידעתי שאף בזה לא תשוב מגאותך ועוד תעשה עצמך אלוה, 'ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני ה' אלהים' (שם ל). וכן היה, שפאשר ראה פרעה 'כי חדל וכו' ויסף לחטא' (שמות ט, לד)^ג, חזר לעשות עצמו אלוה, ואחר כך 'ויכבד לבו' על ישראל.

קשה, למה אמר קלת אלהים, היה לו לומר קולות וברד, כמו שאמר (שם פסוק לג) 'יחדלו הקלות והברד'.

עיקר דאגת פרעה מכך שמוכח שאינו אלוה

אבל בא להוכיח, שעקר דאגתו היתה מפני שהם קלת אלהים. וזהו הטעם שבמכה זו אמר (שם כז) 'חטאתי הפעם ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים' מה שאין כן בשום מכה אחרת, שהנה פרעה היה עושה עצמו אלוה מפני שגילוס היה עולה לקראתו אחר ברכת יעקב, וכששמע קולות וברד שהיו מוכיחים שיש אלוה בשמים והם קלת אלהים היה קשה לו מאד.

כל מגפתי מרמו על כך שיוודע לכל שאינו אלוה

ואפשר נמי שכשאמר לו (שם יד) 'כי בפעם הזאת אני שלח את כל מגפתי אל לבך'^ד, הכוונה היתה כי זו תהיה בלבו מכה עצומה, שיודע לכל שאינו אלהי.

סיכום החידוש:

וכו' למען תדע כי לה' הארץ' ואינך אלוה, מכל מקום תמשיך לעשות עצמך אלוה, וזה המשך הפסוקים 'ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני ה' אלקים'. ואכן 'וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא' שחזר לעשות עצמו אלוה, 'ויכבד לבו הוא ועבדיו'.

נתבאר שעיקר חששו של פרעה כאן היה מכך שהיה קולות אלקים, ולכך כתוב בפסוק 'ורב מהית קלת אלהים וברד', שעיקר מה שהפריע לו שיהיה קולות אלקים, ויוודע לכולם שיש אלקים בארץ ואין עוד מלבדו, דלא כפרעה שאמר שהוא אלהים.

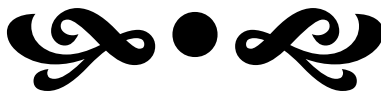
וזה מה שכתוב במכת ברד 'כי בפעם הזאת אני שלח את כל מגפתי אל לבך', שיהיה לו בלב מכה עצומה, משום שיוודע לעין כל שאינו אלוה.

ולכן דוקא במכת ברד, אמר 'חטאתי הפעם ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים', שהיה ניכר לכולם שה' הוא האלקים.

ומשה ענה לו, שאף שהקלות יחדלון

פרי שמשון

- א. העתירו אל ה' ורב מהית קלת אלהים וברד ואשלחה אתכם ולא תספון לעמוד. ב. ומוכח שאינו אלוה, כדלהלן. ג. ויאמר אליו משה כצאתי את העיר אפרש את כפי אל ה' הקלות יחדלון והברד לא יהיה עוד למען תדע כי לה' הארץ. ד. וירא פרעה כי חדל המטר והברד והקלת ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו. ה. כי בפעם הזאת אני שלח את כל מגפתי אל לבך ובעבדיך ובעמך בעבור תדע כי אין כמני בכל הארץ.

פרשת וארא חידוש יז

הטעם שבכנים שחין וחשך אין התראה

יש לתת טעם, למה במכת הכנים והשחין
והחשך לא מצינו בהן התראה אל פרעה
קדם המכה כמו בכל שאר המכות.

היות ושמשו ביחד לא היה שייך להתרות

על אחת מהן לבדה, שהרי היו שמים האחרות
משמשות עמה, ונמצא חס ושלום משה בדאי.
ולהתרות על כלן אי אפשר, שעדין לא הגיע
הזמן העקרי של המכה האחרת.

דאיתא בילקוט הראובני בשם ספר הפליאה,
ש'לש מכות היו משמשות ביחד עם
כנים שחין וחשך, בכל מכה שמשמשה אחת

סיכום החידוש:

מהם, כי שמשו האחרות עימה. ולא היה
שייך להתרות על כולם, כי עדיין לא הגיע
הזמן העיקרי של המכות האחרות.

הטעם שלא מצינו התראה במכות כנים,
שחין וחושך, היות ומכות אלו שמשו ביחד,
וממילא לא היה שייך להתרות על אחת

אור החיים הקדוש - רבי חיים בן רבי משה זיע"א

וקרבו וקרעיו ירחץ במים והקטיר הפהן את הכל המזבחה עלה אשה ריח ניחוח לה' (א, ט)

הטעם כשאברהם הקריב את האיל לא הקריב את הקרניים

או אפשר שנתלש מעליו קודם זריקה, ולא
נתרבו הקרניים וכו' להקרבה אלא בעודן
מחוברים אבל נתלשו אפילו עלו לראש המזבח
ירדו דכתיב (דברים יב, כז) ועשית עולתך הבשר
וגו', ומותר בהנאה, וכדרכי זירא שאמר בפרשת
המזבח מקדש (שם) נתלש קודם זריקה שרי
למעבד מנייהו אפילו קתא דסכיני.

את הכל. אמרו ז"ל (ת"כ כאן) לרבות
הקרניים והטלפים. וקשה, למה לא הקריב
אברהם את השה לעולה בקרניו וגו' והניח
קרניו לשופרות כמאמרם ז"ל (פדר"א לא). ואולי
שהקריב הכל ופקע מעל המזבח, כדתנן
(ובחים פ"ו) וכולן שפקעו מעל המזבח לא יחזיר.

פרי שמשון

א. כ נ מ

ש ה ג

ה ש כ

לימוד יומי מהספר הקדוש

יסוד ושורש העבודה

מהאי גברא רבה ויקרא, מחצב סנפירא וכו', כמוהר"ר אלכסנדר זיסקינד בכמהור"ר משה.

פרשת ויקרא

מוצאי שבת

עם קדוש שירשו יום נחלת ירושה לעולם], עד כאן לשונו בקיצור. אבינו מלכו החל כו', תפלה זו ראוי לומר בכוונה עצומה.

אחר תפילת העמידה יאמר ויהי נועם כו', בכוונה עצומה מאוד ובמתון ונקרא שיר של פגעים. וזה לשון זוהר הקדוש בהקדמת בראשית (יד, ב), כיון דנפיק שבתא, כמה חיילין ומשריין פרחין ומשטטן בעלמא, ועל דא אתקן שיר של פגעים דלא ישלטון על עמא קדישא, לאן אתר משטטן בההוא לילא כד נפקי בבהילו וחשבין לשלטא בעלמא על עמא קדישא, וחמאן לון בצלותא ואמריין שירתא דא, ובשירותא מבדלי בצלותא ומבדלי על הכוס, פרחי מתמן ואזלי ומשטטא ומטאן לגו מדברא, רחמנא לשזבן מינייהו ומסטרא בישא [כיון שיוצאת השבת, כמה צבאות ומחנות פורחים ומשוטטים בעולם, ועל כן נתקן שיר של פגעים שלא ישלטו על עם קדוש, לאיזה מקום משוטטים בלילה זה כשיוצאים בבהלה וחושבים לשלוט בעולם על עם קדוש, ורואים אותם בתפילה ואומרים שירה זו, ובתחילה מבדילים בתפילה ומבדילים על הכוס, פורחים משם והולכים ומשוטטים ומגיעים למדבר, הבורא יצילנו מהם ומהצד הרע], עד כאן לשונו. ועיין גם כן בפרשת בראשית (מח, א), גם בפרשת מקץ (קצז, ב).

וכתב אבודרהם, שיש לכפול גם פסוק ויהי נועם, כמו פסוק אורך ימים ועיין שם, וכן ראוי לנהוג. ואמירת שיר זה דווקא מעומד, האריז"ל.

ואחר כך סדר קדושא דסדרא ראוי לומר בכוונה עצומה מאוד, כי אמירת קדושה זו בערבית זה הובא גם כן בזוהר הקדוש פרשת ויקהל (רו, א) וזה לשונו, כד נפק שבתא כו' בשעתא דפתחי ישראל ויהי נועם וקדושתא דסדרא, כל אנון חייבא דגיהנם פתחין ואמריין זכאין אתון ישראל עמא קדישא, זכאין אתון צדיקא דנטרי פקודי אוריתא, ווי לון לחייביא דלא זכו למטר אוריתא, זכאין כו' [כשיוצאת שבת כו' בשעה שפותחים ישראל ויהי נועם וקדושה דסדרא, כל אותם חייבי הגיהנם פותחים ואומרים אשריכם ישראל העם הקדוש, אשריכם צדיקים ששומרים מצוות התורה, אוי להם לרשעים שלא זכו לשמור התורה, אשריכם כו'], עד כאן לשונו.

ראוי מאוד לכל ציבור לאחר תפילת ערבית זו של מוצאי שבת בכל מה דאפשר, ולהוסיף מחול על הקדש. וכן הוא מבואר בזוהר הקדוש פרשת ויקהל (רז, א) וזה לשונו, כד נפיק שבתא צריכיין ישראל דלתתא לאתעכבא, דהא יומא רבא עלאה איהו ואצטרך לאתעכבא עליה, דבהאי יומא אושפיזא רבא ויקרא קא שריא עליה, בגין כך בעי לאתעכבא לאתחזאה דלא דחקין באושפיזא קדישא, כדין פתחי ישראל ואמרי והוא רחום יכפר עון וכו', דתקונא שפירא איהו בהאי לילא [כשיוצאת שבת צריכים ישראל שלמטה להתעכב, שהרי הוא יום גדול עליין וצריך להתעכב עליו, שביום זה אורח גדול וחשוב שורה עליו, מפני כך צריך להתעכב כדי להראות שלא דוחקים באורח הקדוש, אז פותחים ישראל ואומרים והוא רחום יכפר עון וכו', שתיקון גאה הוא בלילה זה], עד כאן לשונו.

גם במלת לשון המאמר הקדוש הזה מלות המעיר בענין פסוק והוא רחום וגו' דתקונא שפירא איהו בהאי לילא, ויכול אדם להתבונן איך מהראוי לכוין בפסוק זה בערבית זו, ודי בזה.

תפלת העמידה. בכרכה רביעית אתה חוננתנו כו', יתן הודאה במחשבתו בכל ד' הבדלות. בין קודש לחול, קודש שהוא הקדושה וחול הוא הקליפה, ויתן במחשבתו הודאה עצומה להשם יתעלה על זה שהבדיל בין הקדושה ובין הקליפה. בין אור לחשך, יחשוב גבורות ה' בזה. בין ישראל לעמים, יתן במחשבתו הודאה עצומה בשמחה רבה עד מאוד על זה שהבדיל אותנו מן העמים לחלקו ולגורלו הקדוש, ויתן הודאה פרטית גם כן על עצמו שברא אותו בגורלו הקדוש בעם קדוש הישראלי. בין יום השביעי לששת ימי המעשה, בזה יתן גם כן הודאה במחשבתו בשמחה עצומה על שבחר ביום השביעי מכל ששת ימי המעשה לקדושתו, ונתן מתנה הקדושה הזו לנו עם קדוש. וזה לשון זוהר הקדוש פרשת ויקהל (רז, ב), זכאן ישראל עמא קדישא דאחסינו יומא אחסנת ירותא לעלמין [אשריכם ישראל

בקשת רבינו בצוואתו:

בקשתי היא במאד מאד שיקבעו בו שעור לימוד בכל יום, ומבטיח אני אותם שאהיה מליץ טוב בתמידות בעדם בעולם העליון,

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטשיל ז"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

עורך: הרב עוזיאל אדרי
רב המרכז הרפואי סורוקה

הדרש! ניתן לשמוע וורטים וסיפורים מהבן לאשרי ברכה משולשת ז"ע
בקול הישועות 0733-454-554 שלווחה 7

אות א' זעירא משה רבינו ואילן הנשמות

מהאוצר הנקרא גוף על ידי שיהו מולידים העובדי כוכבים, ואומר הרב רבי אלחנן אילן הנשמות לבני ישראל לבד ואילן הנשמות של אומות העולם לבד ואינן באוצר אחד.

כתב האור החיים הקדוש זיע"א על הפסוק 'אוסרי לגפן עירה ולשורקה בני אתונו כיכס ביין לבושו וכדם ענבים סותו' (בראשית מט, יא). יכוין עוד לומר על ביאת מלך המשיח האמור בסמוך 'עד כי יבוא שילו ולו יקתה עמים' (בראשית מט, י). שאליו עמים ידרשו ושיאסור במאסר ובתפיסה ויכניע אותם לפני 'הגפן' שהם 'ישראל' שנמשלו לגפן דכתיב 'גפן ממצרים תסיע' (תהלים פ, ט). 'עירה' פירוש כל האומות הנמשלים ל'חמור' דכתיב 'אשר בשר חמורים בשרם' (יחזקאל כג, ג). וכן דרשו ז"ל במסכת קידושין (סח, א). בפסוק 'עם החמור' (בראשית כב, ה). עם המשולים לחמור. 'ולשורקה' פירוש לפני 'ענף אחד מהגפן' הנקרא 'שורק' יאסור גם כן 'בני אתונו', ודקדק לומר 'עיר ואתון' לצד שיש בבחינת הקליפה שהיא שורש נפשות האומות בחינת 'זכר ונקיבה' ולבחינת 'זכר' יקרא 'עיר' ולבחינת 'נקבה' יקרא 'אתון'. ואמר כנגד 'הגפן' שהוא 'כללות ישראל' אוסרי 'עירה' שהוא בחינת 'הזכר' שהוא תוקף האומות, וכנגד 'ענף אחד מישראל' אמר אתונו לומר לצד בחינת 'הנקבה' לא יצטרך לכל ישראל אלא באמצעות ענף אחד די. או יאמר על זה הדרך שהכתוב מדבר ב' הגאולות המפורסמות, הא' היא של מצרים, והב' היא גאולה העתידה בעזרת ה', כנגד גאולה הא' אמר 'אוסרי לגפן' על דרך אומרו 'גפן ממצרים תסיע' (תהלים פ, ט). שאז כפה ה' לפניו בחינה אחת הנקראת 'עיר' והוכנע לפני 'הגפן' וכנגד גאולה הב' בעזרת ה' שתהיה בימינו אמר 'ולשורקה' פירוש בעת אשר 'ישראל' ה' דכתיב 'אשרקה להם ואקבצם' (זכריה י,

'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר' (א), א' פירש רש"י 'ויקרא' קריאה של חיבה לשון שמלאכי השרת משתמשים בו שנאמר 'וקרא זה אל זה' (ישעיהו ו, ב). אבל לבניא אומות העולם נגלה עליהן בלשון עראי וטומאה שנאמר 'ויקר אלקים אל בלעם' (במדבר כג, ד).

עיינ בעל הטורים אות א' של 'ויקרא' נכתבה זעירא, כי משה לא רצה לכתוב אלא תיבת 'ויקר' בלא אות א', כדרך שנאמר אצל בלעם, כאילו לא נראה לו השם אלא במקרה, ואמר לו הקב"ה שיכתוב 'ויקרא' עם האות א', וכתב משה 'ויקרא' עם האות א' אך כתב את האות א' קטנה.

כבר נאמרו בזה הרבה כוונות ובעזרת השם יתברך אענה גם אני את חלקי, הנה 'ויקרא אל' (348). גימטריה "אשל טוב" (348). והכוונה, אמרו רז"ל במדרש תנחומא (פרשת נח, יד). על פסוק 'ויטע אשל בבאר שבע' (בראשית כא, לג). רבי נחמיה אמר נטע אילן.

ונראה לומר שהכוונה על 'אילן הנשמות' של בני ישראל, כאומרם ז"ל במסכת עבודה זרה (ה, א). אמר רבי יוסי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שנאמר 'כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי' (ישעיהו נז, טז). ופירש רש"י אוצר יש ושמו גוף, ומבראשית נוצרו כל הנשמות העתידות להיוולד ונתנם לשם, 'כי לא לעולם אריב' לאחר את זמן הגאולה, 'ולא לנצח אקצוף' מלגאול, 'כי רוח' אשר "לפני" הנשמות הנמצאים באוצר הנקרא גוף "יעטוף" הוא המאחר את הגאולה, כמו 'העטופים ללבן' (בראשית ל, מב). 'ונשמות שאני עשיתי'. ובתוספות (ד"ה איין). אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף, ואם תאמר מכל מקום יכלו הנשמות

ברכה משולשת

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטשיל זי"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

הבטיח בהקדמת ספריו: כל הלומד ויגיד בשמי דברי תורה,
אני מתפלל עליו תפילה קבועה בכל יום ואמליץ טובה עליו
לישועות מכל צרה, לשפע בכל טוב של קדושה והצלחה
ברוחניות ובגשמיות בעוה"ז ובעוה"ב, ושיתעורר ליבו ברוח
טהרה ויראת שמים לעבודת ה' באמת ובלבב שלם.

בעולם שורש המלכות שבמשה שהוא עצמו מלך
המשיח והוא דוד והוא ינון ושילה.

היוצא מדבריו הקדושים, כמו שכתב האריז"ל
בליקוטי תורה (ואתחנן). ובשער הפסוקים (ויחי).
בכתוב 'עד כי יבא שילה' (בראשית מט, י). בסוד
הכתוב 'מ'ה ש'היה ה'וא שיהיה' (קהלת א, ט). ראשי
תיבות "משה", שמשה רבינו ע"ה יהיה גואל המקווה.
ומה שלפי קבלתנו מלך המשיח צריך להיות
מזרע דוד המלך ע"ה שהוא משבט יהודה, ומשה
רבינו ע"ה היה משבט לוי. אלא משה רבינו ע"ה
היה בעצמו אילן הנשמות, וכל בני ישראל ניצוצי
נשמתו הקדושה, ועל כן יוצדק לומר עליו אף שהוא
משבט לוי בתולדתו, אבל בנשמתו ישנם ניצוצות
קדושות גם משבט יהודה.

וזהו 'ויקרא אל' (348). בגימטריה 'אשל טוב' (348).
כאומרים ז"ל במדרש נחומא הנ"ל 'זיטע אשל'
רבי נחמיה אמר נטע 'אילן'. שהוא משה רבינו
ע"ה 'אילן הנשמות' של נשמות ישראל, והוא
בעצמו האשל והאילן הטוב כנ"ל. אך משה בגודל
ענותותו כתב את האות א' של תיבת 'ויקרא' אות
א' זעירא, כדי שלא תעלה האות א' מהחשבון של
הגימטריה הנ"ל ואז יהיה הגימטריה חסר אות א',
ויהיה הגימטריה 'ויקרא אל' (347). בגימטריה 'של
טוב' (347). כלומר, שבזה רצה משה רבינו ע"ה
שלא לייחס לעצמו את בחינת "הטוב" שבנשמתו
אילן הנשמות נשמה כללית הכוללת כל נשמות
ישראל, אלא שהוא אינו כלום ובטל כלפי הקב"ה,
וכל כולו רק עבד "של טוב" של "הטוב האמיתי"
הקב"ה, שהוא עובד ומשמש להשם יתברך שהוא
טוב האמיתי.

והנה הכל אמת ויציב, שגם הקב"ה נקרא "טוב" וגם
משה רבינו נקרא "טוב", כאומרים ז"ל במסכת מנחות
(נג, ב). יבוא טוב ויקבל טוב מטוב לטובים, יבוא
טוב זה משה דכתיב 'ותרא אותו כי טוב הוא' (שמות
ב, ב). ויקבל טוב זו תורה דכתיב 'כי לקח טוב נתתי
לכם' (משל ד, ב). מטוב זה הקב"ה דכתיב 'טוב ה'
לכל' (תהלים קמה, ט). לטובים אלו ישראל דכתיב
'הטיבה ה' לטובים' (תהלים קכה, ד).

ח. אז 'בני אתוננו' אמר לשון 'רבים' לומר שבגאולה
העתידה יכניע לפני ישראל את כל בחינת האומות
כולם, כי ביציאת מצרים לא הכניע ה' לפניהם
אלא את 'ראש אומות' שהם 'מצרים וכנען' שהם ז'
עממין שהם היו ראש ותגבורת לכל האומות, אבל
ע' אומות לא הוכנעו ולא ניתנו להם, אבל לעתיד
לבוא בעזרת ה' לא יניח הקב"ה מהאומות אומה
גדולה או קטנה שלא תינתן להם לישראל, והוא
אומרו 'בני אתוננו' פירוש מלבד 'עירה' אלא גם 'בני
אתוננו'. ואולי נוכל לומר עוד על דרך מה שאמרו
בזהר הקדוש (פרשת פנחס רלא, ב). כי בסטרא
אחרת הנקבה היא יותר חזקה מהזכר כי הזכר נוטל
יותר שלה ונקרא יותר הכבד, וכדבר הזה ובחזיון
הראוני בחלום שהאבקתי במלחמה עם הזכר והיה
נקל בעיני להכניעו והפלתי אותו בכוחי, ולנקבה
נתאמצתי בכל כוחי כמה פעמים ואחר כמה טרחות
יכולתי להשליכה כמה מעלות למטה לארץ אך לא
כבעלה הזכר, ולזה אמר כנגד הגאולה העתידה
'ולשורקה' עת אשר 'ישרוק' ה' ויקבצם 'בני אתוננו'
אותם שבאים מכוח הנקיבה, גם אותם יאסור ה' לפני
בני ישראל. ולא יקשה בעיניך שאנו מחלקים דברי
הכתוב חלק 'בימי משה' וחלק 'בימי המשיח', כי
הלא ידעת דברי הזהר הקדוש (ח"ב קכ, א). כי משה
הוא המשיח הגואל אשר גאל את אבותינו הוא יגאל
אותנו שוב בגאולה העתידה וישיב בנים לגבולם
דכתיב מה שהיה הוא שיהיה (קהלת א, ט). "מיה
ש'היה ה'וא" ר"ת "משה", ולא יקשה בעיניך דבר
זה באומרו הלא מלך המשיח 'משבט יהודה' מזרעו
של 'דוד המלך' ע"ה ויש אומרים במסכת סנהדרין
(צח, ב). שדוד המלך בעצמו יהיה מלך המשיח
דכתיב 'ועבדי דוד מלך עליהם' (יחזקאל לז, כד).
כמשמעו, ואם כן היאך אנו אומרים שהוא 'משה'
הבא 'משבט לוי'. יש לך לדעת כי בחינת נשמת
משה רבינו ע"ה היא כלולה מ"ב שבטי ישראל כי
כל השישים ריבוא היו ענפיה, וענף שבטו של דוד
במשה הוא, ולזה תמצאנו בארץ מדבר שהיה משה
רבינו ע"ה מלך וכהן ולוי ונביא וחכם וגיבור שהיה
כולל כל הענפים שבקדושה, ולעתיד לבא תתגלה

לישועתך קויתי

על שולחנו של הגאון המקובל
איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני ז"ע
מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון

פרשת ויקרא | גליון מס' 493

ואף שבמנחות היתה תנופה, אשר אף היא כמו תפילה, לעצור רוחות וטללים רעים. מכל מקום, בסתם מנחה לא היתה נוהגת תנופה, כי אם במנחות שפירש בהם הפסוק, (עיין מנחות ס).

וממילא, אין כאן כל קושיה. כי דווקא על שני קרבנות אלו, זבח ומנחה, אמר רב כהנא, שלא יוכל עוונם של בית עלי להתכפר בהם. אבל בקרבנות אחרים, אשר יש בסמיכתם וידוי ותפילה, וודאי שיתכפר.

(זרע שמשון פרשת ויקרא, מאמר ה)

שיר השירים

לריח שמניך טובים. (שיר השירים א א).

רבי ינאי בריה דרבי שמעון, כל המצוות שעשו האבות לפניך, ריחות היו. אבל אנו, שמן תורק שמך. רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה. (שיר השירים רבה א ט)

המשיל המדרש, את מצוותיהם של האבות, כריח. ומשמע, ריח בלי טעם. ביאור הדבר, משום שעדיין לא ניתנה להם התורה. וכבר אמרו חז"ל, (ויקרא רבה ל יב), 'מה הדס יש בו ריח ואין בו טעם, כך ישראל, יש מי שיש בהם מצוות ואין בהם תורה'.

והנה, עצם הדבר שהמצוות מכונות ריח, יש לנו ליתן בו טעם הגון. עוד צריך ביאור, מה שמצאנו ששכרם של הצדיקים לעתיד לבוא, קשור אף הוא בריח. מור, בשמים, טורי דאפרסמונא דכיא, (ראה תענית כה).

ויש לומר, על פי מה שמצאנו בגמרא (שבת

וסמך את ידו על ראש קרבנו. (ויקרא ג ח) ולכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה עד עולם, (שמואל א' ג יד). רב כהנא אמר, אם יתכפר עון בית עלי בזבח ומנחה עד עולם. בזבח ומנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר הוא בתפילה. (ירושלמי

לאף השנה, פקד צ הלכה ה)

הקשה בספר 'עשרה מאמרות' (מאמר חיקור הדין, פרקים כב כג), הלא עם כל זבח ומנחה, ישנם גם תפילה וידוי, אשר בלעדיהם לא יעלה הקרבן לרצון. מדוע אם כן, לא יתכפר עוונם של בית עלי, בזבח ובמנחה.

ויש לומר, כי הנה הווידי והתפילה בהבאת הקרבנות, היו בשעת הסמיכה. וכבר פסק הרמב"ם בהלכות מעשה הקרבנות (פרק ג הלכה יב), 'אם לא סמך כיפר, שהסמיכה אינה מעכבת. אלא שמעלה עליו כאילו לא כיפר'.

לפי זה יתכן, כי את הדבר הזה עצמו, ביקש רב כהנא להשמיענו. שלא די להם לבית עלי בזבח ובמנחה, ללא סמיכה. כי עוונם שלהם לא יכופר כלל וכלל, ללא וידוי ותפילה. אבל אין הכי נמי, אם וכאשר יסמכו על קרבנותיהם, יתוודו ויתפללו, וודאי שיכופר עוונם.

עוד יש לומר, כי אליבא דאמת, אין כאן קושיה כלל ועיקר. כי בלשון הפסוק, הלא הוזכרו זבח ומנחה. והנה סתם זבח היינו קרבן שלמים, כידוע. ובסמיכה של קרבן שלמים, לא נאמרו וידוי ותפילה, כי אם דברי שבח ותודה.

וכמו בשלמים, גם בקרבן מנחה לא היתה סמיכה.

ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא, נתמלא כל העולם כולו בשמים, (שבת פח:). זאת, כדי לרמוז להם לבני ישראל, כי הגם שבעולם הזה, ייגרם סירחון בגופם, מחמת דאגת וטרדת המצוות, מכל מקום לעתיד לבוא, יקבלו בשכרם הרי בשמים.

מאידך, זה לעומת זה, הרשעים אשר לא קיימו מצוות ולא הסריח גופם בעולם הזה, ייענשו בגיהנום, בסירחון של אש, גופרית וצואה רותחת.

(זרע שמשון שיר השירים, מאמר ב)

פז:), כי הדאגה והטרדה של בני ישראל, מחמת העול של קיום המצוות, גורמת לריח רע בגופם. אשר על כן, בא שכרם במידה כנגד מידה, שיהנו לעתיד לבוא מריחות טובים. ומהאי טעמא גופא, מכונים המצוות ריחות. לרמוז על הריח הטוב, שיקבלו כשכר עבורן.

וכן מצאנו בקרבן העוף, שנאמר בו (ויקרא א ז'), 'אשה ריח ניחוח'. ואף שאין ריח מאוס יותר מריחה של נוצה הנשרפת (ויקרא רבה א ז'), מכל מקום, קוראה הפסוק 'ריח ניחוח', על שם שכרה של המצווה, שיהיה ריח טוב ומשובח.

מאותו הטעם, בשעת מתן תורה, 'כל דיבור

לשון חכמים

הגדה של פסח

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו וכו' מצוה עלינו לספר וכו' וכל המרבה לספר וכו' הרי זה משובח. מקום שהאריכו המפרשים בקושייתם על פסוקא זו, רשאים אנו לקצר ויובנו בדברינו. והנה מצינו שכתב הש"ך שלפי שמצרים מלאה כישופין והם כלם מכשפין ואיסטגנין, היה הגלות דוקא במצרים, כדי להראותם כחו וגבורתו שאין זולתו ברוך הוא. שהרי מתחלה לא היה עבד יכול לברוח ממצרים, וכוונת פרעה כשאמר לעמו 'הבה נתחכמה' וגזר עליהם העבדות, זה היה מפני שראה פרעה שהוא מזרע חם, וחם נתקלל בעבדות, שנאמר 'עבד עבדים יהיה לאחיו', והמלכות שלו אינו כלום, שהרי אינו מלך אלא עבד. ורצה בכח הכישופים להסיר מעליו עול העבדות ולהטילו על ישראל, עכ"ל.

והם הם דברי המגיד 'עבדים היינו לפרעה במצרים', כלומר לפרעה, שברוב כישופיו היה רוצה להטיל עלינו גזירת העבדות של חם. והיינו עוד במצרים - ארץ מלאה גילולים ושיקוצים יותר משאר ארצות וצריך כח גדול להנצל מהם. ופרעה ומצרים הם שני דברים משונים זה מזה, ושניהם היו מצטרפים יחד לעכב את ישראל בגלות, שמכח העבדות והכשופים של פרעה, לא היה להם דעת מיושב להשמר משיקוצי מצרים, והיו גורמים שח"ו לא יהיו ראויים לגאולה.

ואף על פי כן 'הוציאנו הקב"ה משם ביד חזקה ובזרוע נטויה'. 'וביד חזקה', רצונו לומר מצד הדין, כמאן דסבירא ליה שקושי השעבוד השלים המנין. ואף למאן דאמר שאינו משלים, עם כל זה צריך להוציאם 'מתחת יד פרעה' - שרדה בהם בפרך שלא מן הדין, ושלח יד בפקדון וכמו שהארכנו לעיל בענין זה, על פסוק 'הן בני ישראל לא שמעו אלי', ועל פסוק 'למה הריעות כי ביד חזקה ישלחם' וכו', ועיין שם.

(הגדה של פסח חידוש ג)

קול הישועות
פנינים ומוסרי השכל בפרשת השבוע
מתורת הזרע שמשון זי"ע
0733-454-554

לפרטים, הערות והארות, הקדשות
והנצחות: 05276-97791
לקבלת הגליון במייל:
z0772027554@gmail.com

הפעילות בחסות מידעדרום:
08-9979095

כל הזכויות שמורות ניתן להדפיס לצורך
אישי בלבד

נא הצטרפו לתורמים הרבים
ותראו ישועות
~ עמדות נדרים פלוס <
תולדות שמשון
~ קול הישועות 0733-454-554
~ הפקדה בבנק: 20-489-411390
על שם תולדות שמשון

לרפואת וישועת עם ישראל.

עריכת והפצת הגליונות לזכות:
אברהם ישעיהו בן לאה, מיכאל בן
דבורה, יעקב יואל בן סימא שמחה,
ישראל בן חיה אהובה וזוג מלכה שושנה
בת שירה לאה, הדסה בת ליבי, יצחק
פנחס בן ביילא, רחמים בן חנה ברכה,
ניסים בן מרסל, חיים מאיר בן עלקא,
שמעון בן תמר, יעקב בן תמו ומסעודה
מרסל בת פרחא,

לרפואה שלמה

חיה בת שולמית שרה, הדסה בת ליבי,
הרב יוסף בן מזל טוב, מכלוף בן ימנה

לעילוי נשמת:

שירה לאה בת יעקב הכהן,
דבורה רות בת לייבל לואיס,
יצחק בן עיישה, שלום פרץ בן חיים,
מרדכי בן שושנה, קלודין מזל בת סול,
דורה דינה בת סטה

לזיווג הגון בנקל בקרוב, ובני חיי ומזוני:
יצחק חי בן טובה,
חוה לאה בת פלורה,

מכון תולדות שמשון

לז"נ הגאון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זי"ע
ללמוד • להתענג • להושע

**לאהר
התייעצות!**

ברגשי שמחה קיבלנו את תגובות
הציבור שגילה ענין ואכפתיות
בפנייתנו.

ועל פי תגובות הציבור
נשתדל בס"ד להביא כל פרשה
חידוש אחד [או חלקו] על הפרשה,
ובנוסף חידוש של דרוש או השקפה
מחומשי בראשית שמות.

בתפילה שחפץ ה' בידינו יצלח
בברכה לכל הלומדים ולכל המגיבים
לכל התורמים ולכל המסייעים

**פסח כשר ושמה
וכל הישועות**